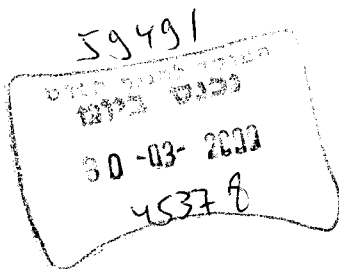


בג"ץ 1838/09



בבית המשפט העליון
בשבתו כבית משפט גבוה לצדק

אבו רקיה ואח'

ע"י ב"כ עוה"ד עידו בלום ואח'
טל': 02-6283555 ; פקס': 02-6276317

העותרים

נ ג ד

אלוף פיקוד דרום

על ידי פרקליטות המדינה,
משרד המשפטים ירושלים
טל: 02-6466305 פקס: 02-6467011

המשיב

תגובה מטעם המשיב

בהתאם להחלטת כבוד השופטת א' חיות מיום 26.2.2008, ובהתאם להחלטה על הארכת מועד, מתכבד המשיב להגיש את תגובתו המקדמית לעתירה.

1. עניינה של העתירה דנן בבקשת העותרים 1-3, אזרחי ותושבי ישראל, אשר על פי הנטען בעתירה הינם נציגי ארגון זכויות אדם, כי בית המשפט הנכבד יורה למשיב לבוא וליתן טעם מדוע לא יתיר את כניסתם לרצועת עזה. על פי הנטען, הכניסה מבוקשת לצורך "תייעוד ובחינה מקרוב של הנסיבות ההומניטאריות ומצב זכויות האדם ברצועת עזה בעקבות הלחימה (מבצע "עופרת יצוקה") וכן על מנת להכשיר בדחיפות עובדי שטח מטעם ברצועה".

2. המשיב יטען, כי דין העתירה להידחות בהיעדר עילה להתערב בהחלטה שלא לאפשר את כניסת העותרים לרצועת עזה.

נקודת המוצא, שנקבעה בחוק יישום תכנית ההתנתקות, התשס"ה-2005 (להלן – חוק יישום תכנית ההתנתקות), הינה כי כניסתם של ישראלים לרצועת עזה, אסורה, אלא אם ניתן היתר. לעותרים, כישראלים, אין כל זכות קנויה להיכנס לרצועת עזה. בשים לב למצב הביטחוני השורר ברצועת עזה, אשר אף החמיר בחודשים האחרונים, מדיניות המשיב באשר לכניסת ישראלים לרצועת עזה לעת הזו, הינה כי רק במקרים הומניטאריים וחריגים דחופים יינתנו לישראלים היתרי כניסה לשטח רצועת עזה.

המשיב סבור כי במקרה שלפנינו, איזון האינטרסים בין רצונם של העותרים להיכנס לעזה, לבין השיקול הביטחוני אינו מצדיק, לעת הזו, לאפשר את כניסתם לרצועת עזה. המשיב בוחן את מדיניותו מעת לעת בהתאם לנסיבות, וברי שאם וכאשר יחול שינוי בנסיבות שיביא לשינוי באיזון האמור, יישקל שינוי המדיניות.

המשיב יבקש להפנות לפסקי דינו של בית המשפט הנכבד בעתירות דומות, שעניינן בקשה לאפשר כניסת ישראלים לרצועת עזה, בהם נדחו או נמחקו העתירות בהמלצת בית המשפט, ובשים לב למצב הבטחוני השורר ברצועה: בג"ץ 10336/06 אבו חוצה נ' אלוף פיקוד הדרום, תק-על 2006(4) 5086 (2006); בג"ץ 6339/07 גזאוי נ' אלוף פיקוד הדרום, תק-על 2007(3), 2330 (2007) (להלן – פרשת גזאוי); בג"ץ 8250/07 המוקד להגנת הפרט מיסודה של ד"ר לוטה זלצברגר נ' אלוף פיקוד הדרום (לא פורסם, ניתן ביום 10.10.07); בג"ץ 9352/08 סוביחה מקדאד ואח' נ' אלוף פיקוד הדרום (טרם פורסם, ניתן ביום 25.2.09).

עיקרי העובדות הצריכות לעניין

3. כאמור, על פי הנטען בעתירה, העותרים 1-3 הינם נציגי העותר 4, ארגון "בצלם". מבדיקה אל מול משרד הפנים עולה כי העותרים 1-2 הינם אזרחי מדינת ישראל, והעותר 3 הוא תושב קבע בישראל.
4. כעולה מהעתירה, ביום 20.1.09 פנה המוקד להגנת הפרט למשרד ישראלים שבמת"ק עזה, בבקשה כי תאושר כניסתו של העותר 1 לרצועת עזה. זאת, "למטרת מפגש והדרכה עם עובד השטח של הארגון". ביום 27.1.2009 סורבה בקשת העותר, וזאת מן הטעם שלעת הזו, היא אינה עומדת בקריטריונים.
5. העותר 4, ארגון "בצלם", פנה, עם ארגונים נוספים, אל השר הרצוג, הממונה על תיאום הסיוע ההומניטארי לעזה, וביקשו כי תתאפשר "כניסת משלחת נציגי ארגון זכויות אדם ... לצורך איסוף מידע ...". במכתבם זה, אשר צורף כנספח לעתירה (ע/2), הדגישו הארגונים "כי אין הכוונה למשלחת של אנשי צוות רפואי, לגביה פנתה אליך בנפרד מנכ"ל ארגון רל"א [רופאים לזכויות אדם, ר' ש']".
6. מיום 19.2.2009, השיב יועץ בכיר לשר הרווחה לארגונים במכתב, אשר צורף כנספח לעתירה (ע/5), ובו נכתב:

"... בהמשך לפגישת [כך צ"ל, ר' ש] השר הרצוג עם הארגונים החתומים במכתבך, הובהר כי נושא כניסת משלחות של ארגוני זכויות אדם אינו נכלל תחת מטריית העזרה ההומניטארית עליה מופקד השר הרצוג.

כמו כן, סוכם כי לשם השגת אישורי כניסה לרצועה, עליכם לפנות ישירות למשרד הביטחון האמון על כך. בברור שערך המשרד מול משרד הביטחון, הובהר כי עפ"י הנחיות אלוף פיקוד הדרום, האחראי הביטחוני על הרצועה, חל איסור מוחלט של הכנסת הארגונים מטעמים של ביטחון אישי.

..."

7. ביום 26.03.09 הוגשה העתירה דן בה מבוקש לאפשר את כניסתם של העותרים 1-3 לרצועת עזה.

עמדת המשיב

התשתית המשפטית

8. נקודת המוצא המשפטית היא כי לישראלים אין זכות להיכנס לשטח רצועת עזה, וכי כניסתם של ישראלים לשטח רצועת עזה אסורה, אלא אם קיבלו היתר מיוחד לעשות כן.

9. עם כניסת צה"ל לרצועת עזה ולאיו"ש בשנת 1967, הוכרו שטחים אלו כשטחים סגורים, אשר הכניסה אליהם והיציאה מהם טעונות היתר מאת מפקד כוחות צה"ל באזור או ממיל שהוסמך על ידו. מאז מלחמת ששת הימים ועד לחודש אוקטובר 2000 עמד בתוקפו היתר כניסה כללי לישראלים לשטח רצועת עזה.

10. בחודש אוקטובר 2000, לאחר פרוץ אירועי "גאות ושפל", הכריז מפקד כוחות צה"ל באזור חבל עזה על שטחי המועצה הפלסטינית ברצועת עזה כאסורים לכניסת ישראלים, אלא אם קיבלו היתר מיוחד לעשות כן.

11. הממשל הצבאי ברצועת עזה הסתיים ביום 12.9.05, והמשיב אינו מפעיל עוד סמכויות מכח תחיקת הביטחון ברצועת עזה. כיום אסורה כניסתם של ישראלים לשטח רצועת עזה מכוח הוראתו של סעיף 24(א) לחוק יישום תכנית ההתנתקות, בו נקבע:

"החל ביום הפינוי של שטח מפונה, לא ייכנס ישראלי לאותו שטח, ולא ישהה בו, אלא בהיתר שייתן לו המפקד ובהתאם לתנאי ההיתר".

בסעיף 2 לחוק יישום תכנית ההתנתקות נקבע, כי "המפקד", לענין חבל עזה, הוא אלוף פיקוד הדרום (שתפקידו כיום הינו "מפקד פיקוד הדרום"), וכן מי שהוסמך על-ידו, וכי "ישראלי" הינו אדם הרשום במרשם האוכלוסין לפי חוק מרשם האוכלוסין, התשכ"ה – 1965.

בהתאם לסעיף 23(ה) לחוק, לעניין איסור הכניסה לרצועת עזה והשהייה בה, "ישראלי" הינו גם כל מי שניתן לו רישיון ישיבה בישראל לפי חוק הכניסה לישראל, התשי"ב-1952. כלומר, האיסור על כניסת ישראלים לרצועת עזה חל גם על תושבי קבע בישראל.

יוער, כי בסעיף 1 בצו יישום תכנית ההתנתקות (חבל עזה), התשס"ה-2005, שהוצא מכוח הוראת סעיף 22 לחוק יישום תכנית ההתנתקות, נקבע כי "השטח המפונה הוא כל רצועת עזה", ובסעיף 2 בצו נקבע, כי "יום הפינוי" הינו 15.8.05.

12. מהאמור עולה, כי עד ליום הפינוי לפי חוק יישום תכנית ההתנתקות, כניסתם של ישראלים לשטחי המועצה הפלסטינית בעזה הוגבלה מכוח תחיקת הביטחון, ואילו כיום הכניסה אסורה – למעט אם ניתן היתר לכך מטעם מפקד פיקוד הדרום.

בית המשפט הנכבד שב וקבע, עובר לסיום הממשל הצבאי ברצועת עזה, כי אין לישראלים זכות כניסה לרצועת עזה, שכן חופש התנועה של ישראלים אינו כולל את הזכות להיכנס לשטח שהוכרז כ"שטח סגור" מכוח תחיקת הביטחון.

לעניין זה, ראו סעיף 12 בפסק דינו של כבוד הנשיא ברק, בבג"ץ 9293/01 **ברקה נ' שר הביטחון**, פ"ד נו(2) 509 (2002) (להלן – **פרשת ברקה**). דברים אלו יפים מקל וחומר, כאשר האיסור על כניסת ישראלים לעזה נובע מהוראת חוק מפורשת.

מדיניות המשיב בנוגע לכניסת ישראלים לרצועת עזה

13. על-פי המדיניות העקבית בשנים האחרונות, ככלל, כניסתם של ישראלים לשטחי המועצה הפלסטינית ברצועת עזה אינה מותרת, וזאת בשל טעמי ביטחון מובהקים.

בהתאם להלכה הפסוקה, השיקול הביטחוני הינו שיקול רלוונטי ומרכזי בנוגע להתרת כניסתם של ישראלים לתחום המועצה הפלסטינית ברצועת עזה. כך היה לפני יישום תכנית ההתנתקות (ראו **פרשת ברקה**) וכך אף לאחריה (ראו **פרשת גזאווי**).

14. על-פי המדיניות שנקבעה לאחר תחילת אירועי "גאות ושפל" באוקטובר 2000, נוכח הרצון להתחשב במידת האפשר באינטרסים חשובים במיוחד, אפשר המשיב, בכפוף להיעדר מניעה ביטחונית פרטנית, את כניסתם לשטח רצועת עזה של ישראלים בשל קיומם של טעמים הומאניטאריים מיוחדים, כפי שפורטה לעיל, והכל בכפוף לשיקולים הביטחוניים המשתנים מעת לעת.

15. בשל המצב הביטחוני המיוחד השורר ברצועת עזה, בעיקר מאז השתלטות החמאס על הרצועה (השתלטות שיש לה גם היבטים מדיניים), חל מאז קיץ 2007 שינוי מהותי במדיניות ישראל בכל הנוגע לתנועת אנשים בין ישראל ורצועת עזה.

כך למשל, הוגבלה התנועה דרך מעבר ארז, ככלל, למקרים הומניטאריים חריגים, ובהם בעיקר מקרים רפואיים דחופים, מצילי חיים, מעבר עובדי ארגונים בינלאומיים, מעבר ישראלים אשר בן זוגם מתגורר ברצועה (נוהל "משפחות חצויות"), מעבר עיתונאים זרים במספר מצומצם ומעבר סוחרים פלסטינים בכירים בודדים אשר כלכלת עזה תלויה בהם – וזאת בכפוף לשיקול דעתה של מדינת ישראל, שלא מוטלת עליה כל חובה בעניין זה.

16. מאז נובמבר 2008, נוכח ההסלמה במצב הביטחוני, חל צמצום נוסף במדיניות כניסת ישראלים לרצועת עזה, וזאת לנוכח הפרת הסדר הרגיעה שהיה באותה העת חדשות לבקרים, והגידול במספר אירועי ירי תלול מסלול לעבר שטח ישראל, וכיום מתאפשרת כניסת ישראלים במשורה ובמקרים הומניטאריים חריגים ודחופים.

17. עמדת גורמי הביטחון לעת הזו, היא כי כניסת ישראלים לרצועה, ומעבר של ישראלים בין רצועת עזה לבין ישראל, יוצרים סיכונים ביטחוניים משמעותיים, במספר היבטים:

18. ראשית, מאז השתלטות החמאס על רצועת עזה גבר מאוד החשש לחטיפת ישראלים לשם מיקוח. החייל גלעד שליט נחטף לרצועת עזה ביוני 2006 ומוחזק שם עד היום, במשך למעלה משנתיים וחצי, על-ידי ארגוני הטרור. מגורמי הצבא נמסר, כי בחודש אוקטובר 2006, נחטף אזרחי ישראלי שנכנס לרצועה, על-ידי אנשי חמאס, הוחזק על-ידיהם ונחקר על-ידיהם.

למותר לציין, כי לחטיפה של ישראלי ברצועה עלולות להיות השלכות קשות ביותר, הן במישור האישי והן במישור הביטחון הלאומי. חטיפת ישראלי לצורך מיקוח עלולה לפגוע פגיעה קשה ביותר בביטחון המדינה במובנו הרחב, אף מעבר לסכנה שתישקף לחטופים עצמם, והדברים ברורים ואף קיבלו ביטוי בפסיקתו של בית המשפט הנכבד בבג"ץ 4764/04 רופאים לזכויות אדם נ' מפקד כוחות צה"ל בעזה, פ"ד נח(5), 385.

19. שנית, הסיכון הביטחוני באזור המעברים בין רצועת עזה לבין ישראל, בכלל, ובאזור מעבר ארז, בפרט, הינו סיכון ממשי ומוחשי, שהרי המעברים בין ישראל לרצועה נתונים להתקפות טרור חוזרות ונשנות.

הניסיון מלמד, שאף לאחר השגת הסכם הרגיעה ביחס לרצועה, וגם עתה, לאחר סיום מבצע "עופרת יצוקה", מבוצע ירי תלול מסלול מן הרצועה לעבר שטחי ישראל.

לעניין הסכנה הטמונה בכל פתיחה של מעבר ארז לעת הזו ראו למשל דברים שנאמרו בבג"ץ 5429/07 רופאים לזכויות אדם נ' שר הבטחון, תק-על 2007(2) 5055 (2007), כדלקמן:

"... לטענת המשיבים יש לזכור כי - כאמור מעלה - כל פתיחה של מעבר ארוז כרוכה בסכנה לחיי החיילים והאזרחים הישראליים, ואירע לאחרונה מקרה - למשל - שבו נשים פלסטינאיות בהריון שאמורות היו לעבור על יסוד הומניטרי, היו בעצם מחבלות מתאבדות. על כן יש לצמצם את פתיחת השער רק להכרחי, כדי שלא ייווצר מצב שאדם חולה פלוני יפעל בצורת "תמות נפשי עם..."

...
אולם, מנגד, לא אנו - וגם לא העותרים - עומדים במעבר ארוז וחשופים לסכנות הטרור בכל פתיחה שלו, ועל כן לא יהא זה הוגן ומן המידה כי נחשוף במתי עט את חיילי צה"ל והאזרחים במעבר לפתיחתו מעל להכרחי, וזו הטענה בהקשר זה..."

כן ראו: בג"ץ 4328/07 פתוח נ' מפקד אזור הדרום, תק-על 2007 (3) 1706 (2007); בג"ץ 6475/07 אבו לבן נ' אלוף פיקוד הדרום, תק-על 2007 (3) 2384 (2007);

עוד ראו בג"ץ 4258/08 גישה המרכז לשמירה על הזכות לנוע ואח' נ' שר הביטחון, תק-על 2008 (2), 3469 (2008), ביחס למעברי הסחורות והדלק לרצועה:

"עם זאת, אין להתעלם בהקשר זה מהאירועים הביטחוניים - הפיגועים וניסיונות הפיגועים - אשר מבוצעים בתכיפות גבוהה ומכוונים לפגוע במעברים ובמפעיליהם. הסיכון הכבד לחייהם של החיילים והאזרחים המוצבים במעברים ומפעילים אותם, מחייב לעיתים סגירתם של המעברים, באופן המשבש את יכולת העברת הדלק ואף מוצרים אחרים לרצועת עזה. במסגרת האיזונים המתחייבים כתוצאה מהחובה של המדינה לאפשר את העברת הדלק במעבר כנדרש על-פי פסק-דיננו, לבין חובתה להגן על חייהם של אזרחיה ושל חייליה, אין לחייב את המדינה ליטול על עצמה את פתיחת המעבר והזרמת הדלק במצב הגורם לסיכון ממשי לחיי אדם".

כיוון שכל פתיחה של מעבר ארוז מסכנת גם כיום את שלומם של החיילים והאזרחים המצויים במעבר, הרי שקיימת הצדקה ביטחונית להגביל מאד את התנועות במעבר לעומת מה שהיה נהוג בעבר, ולצמצם ככל שניתן את מספר הפעמים שהוא נפתח בפועל, ואת זמני הפתיחה בפועל. בנוסף, קיימות התרעות על מוטיבציה של ארגוני הטרור לחטוף חיילים נוספים, וברור שפתיחה רחבה של המעברים מסוכנת גם בהיבט זה.

20. שלישית, קיים חשש ממשי לכך שייעשו ניסיונות לגייס אזרחים ותושבים ישראלים לארגוני הטרור השונים, בין אם בידיעת הישראלי ובין אם באופן "משוטה". הדברים מקבלים משנה תוקף על רקע המצב הביטחוני השורר כיום, לאחר השתלטות החמאס על הרצועה, ועל רקע ההערכה המודיעינית בדבר קיום מוטיבציה גבוהה ביותר מצד ארגוני הטרור הפלסטיניים ברצועות עזה להוציא אל הפועל פיגועי טרור קשים בישראל.

העובדה שיציאת תושבי הרצועה בכלל, ויציאתם לשטח ישראל בפרט, מוגבלת מאוד לעת הזו, הופכת את גיוסם של תושבים ואזרחים ישראלים הנכנסים לרצועה לאטרקטיבית במיוחד בעיני גורמי הטרור.

נדגיש, כי שימוש מסוג זה באזרחים ישראלים איננו חייב להתבצע בידיעת הישראלי. קיימות דרכים שונות להשתמש באזרחים ותושבים ישראלים לצורכי טרור אף בלא ידיעתם וממילא בלא הסכמתם.

21. המשיב יבקש להפנות לדברי כבי שופט לוי בפסק דינו בבג"ץ 9352/08 מקדאד נ' אלוף פיקוד דרום [טרם פורסם, ניתן ביום 25.2.09], במסגרתו נדחתה העתירה בכל הנוגע להתרת כניסתם של ישראלים לרצועת עזה. וכך נקבע בפסק הדין:

"...העותרים מבקשים כי יינתן להם להיכנס לרצועת עזה לבקר את ביתם ונכדיהם, וכן לנסות לפייס בין ביתם לבעלה.

...התרשמנו כי מצוקתם של העותרים מצוקת-אמת היא, אולם אין בידינו לסייע להם נוכח המצב הביטחוני השורר סביב רצועת עזה. פתיחתם של המעברים בעת הזו כרוכה בנטילת סיכון לחייהם של רבים, ועל כן, שוכנענו כי סירובם של גורמי הצבא לאפשר את מעברם של העותרים לרצועה, הנו סביר"

מש/1 מצורף העתק פסק דינו של בית המשפט העליון בבג"ץ 9352/08, ומסומן מש/1.

מן הכלל אל הפרט

22. כעולה מהעתירה, העותרים 1-3 מבקשים היתר כניסה לרצועת עזה, לצורך "תיעוד ובחינה מקרוב של הנסיבות ההומניטאריות ומצב זכויות האדם ברצועת עזה בעקבות הלחימה (מבצע "עופרת יצוקה)".

ואולם, כאמור, אל מול רצונם של העותרים להיכנס לרצועת עזה למטרה זו, עומדת חובתה של המדינה שלא לסכן את שלומם של העותרים עצמם, חובתה שלא לסכן את שלומם וביטחונם של האזרחים והחיילים במעבר ארז, וכמו כן חובתה שלא לסכן את בטחון המדינה במובן הרחב של המושג (השוו, פרשת ברקה).

המשיב סבור כי בנסיבות העניין, לאור איזון האינטרסים, החלטת המשיב שלא לאפשר את כניסתם של העותרים לרצועת עזה הינה ההחלטה הסבירה בנסיבות העניין.

23. העותרים הרחיבו בעתירתם אודות מימושה של זכות הציבור לדעת, ואף הפנו בעניין זה לפסק דינו של בית המשפט הנכבד בבג"ץ 9910/09 התאחדות כתבי החוץ בישראל נ' אלוף פיקוד הדרום (תק-על 2008(4) 4403 (2008), מיום 31.12.2008.

ואולם, אחר פסק דין זה הוגשה עתירה נוספת באותו עניין, ועל ידי אותה עותרת – בג"ץ 643/09 התאחדות כתבי החוץ בישראל נ' אלוף פיקוד הדרום. ביום 25.1.2009 הוכרעה עתירה זו בפסק דין. וכך נאמר בפסק דין זה, מפורשות:

"הנה כי כן, המדינה התחייבה בבית המשפט כי ככל שמעבר העיתונאים במעבר ארז לא יעלה באופן משמעותי על המספר שהיה מקובל עובר לנובמבר 2008, ואם מספר הבקשות הרב לא יגרום לכך שהמעבר יפגע בצרכים ההומניטריים שלשם הוא פועל, לא יוגבל מספר העיתונאים שיורשה להיכנס לרצועת עזה; המדינה הדגישה עוד, כי ההסכמה נתונה לעיתונאים שהם אזרחים זרים העובדים בישראל כעיתונאי חוץ, ולא לעיתונאים שהינם אזרחי מדינת ישראל גם אם בידם אזרחות זרה נוספת.

נוכח ההבהרות שניתנו והצהרת המדינה בפנינו, איננו רואים ליתן צו-על-תנאי כמבוקש, ואנו מורים כי התסדר שהמדינה הודיעה על הפעלתו יעמוד בתוקפו, אלא אם ישתנה באופן מהותי ומשמעותי המצב באופן שיחייב את סגירת מעבר ארז מטעמי ביטחון, ואנו מניחים כי מדובר בנסיבות קיצוניות של סיכונים קונקרטיים" (בג"ץ 643/09 התאחדות כתבי החוץ בישראל נ' אלוף פיקוד הדרום, תק-על 2009(1), 946, 948 (2009)).

מש/2 מצורף העתק פסק דינו של בית המשפט העליון בבג"ץ 643/09, ומסומן מש/2.

עולה מהאמור, כי המדינה הודיעה לבית משפט, מפורשות, כי אין בכוונתה, באותה העת, לאפשר את כניסתם של עיתונאים ישראליים לרצועת עזה, ובית המשפט הנכבד לא מצא לנכון להתערב בהחלטה זו של המשיב.

נמצא כי קביעותיו של בית המשפט הנכבד, חופש הביטוי, חופש העיתונות, וזכות הציבור לדעת, אמורות כולם בהתייחס להחלטת המשיב בעניינם של כתבים זרים, ואין עניינה כלל ועיקר, באיזון הנדרש לעניין כניסת ישראלים לרצועת עזה. ממילא, לא ברי כיצד העותרים מבקשים בעתירה שלפנינו להסתמך על קביעות אלו של בית המשפט הנכבד, לצורך התרת כניסתם לרצועת עזה.

24. על כל פנים, החלטת המשיב בעניינם של העותרים, הינה תוצאה של הערכתם המקצועית של כלל הסיכונים הקיימים היום ככל שהדבר נוגע לכניסת ישראלים לרצועה, הכל כמפורט לעיל. בנסיבות העניין, העתירה אינה מגלה כל עילה להתערבותו של בית המשפט הנכבד בהחלטת המשיב.

ויודגש שוב - לעותרים אין זכות קנויה להיכנס לרצועת עזה. ההיפך הוא הנכון - נקודת המוצא, הקבועה כיום בדבר חקיקה אשר יצא מלפני הכנסת, הינה כי כניסתם של ישראלים לרצועת עזה, הינה אסורה.

25. לאור כל האמור לעיל, יטען המשיב כי דינה של העתירה להדחות, וזאת בהעדר עילה להתערבותו של בית המשפט הנכבד בהחלטת המשיב שלא להתיר לעותרים להיכנס לשטח רצועת עזה.

היום,

ה' ניסן תשס"ט

30 מרץ 2009

רועי שויקה
עוזר לפרקליט המדינה